

Lunds universitet
Statsvetenskapliga institutionen
Politics Kandidatprogrammet

STVK02
HT19
Handledare: Jakob Skovgaard

“Even Mice Can Roar”

En analys av Alliance of Small Island States inflytande i internationell
klimatpolitik med fokus på det långsiktiga temperaturmålet.

Alice Herrström

Abstract

This thesis aims at analyzing Alliance of Small Island States' influence and leverage in international climate negotiations with the purpose of widening the understanding of power relations and structures in international climate politics. The theoretical framework for the paper is Pierre Bourdieu's theory on symbolic capital and the thesis studies Alliance of Small Islands States part in the process of negotiating an ambitious long-term temperature goal in the Paris agreement with the hypothesis that Alliance of Small Island States procured and exercised symbolic power in that process. The result of the analysis shows that AOSIS thus hold some amount of symbolic capital but the power structures in the global climate regime is still in favor of economic capital.

Keywords: Alliance of Small Island States (AOSIS), internationell klimatpolitik, långsiktigt temperaturmål, Pierre Bourdieu, symbolisk makt

Antal ord: 7341

Lista över förkortningar

AOSIS: Alliance of Small Island States

BASIC: Grupp bestående av Brasilien, Sydafrika, Indien, Kina

CBDR-RC: Common but Differentiated Responsibilities and Respective Capabilities

COP: Conference of the Parties

G77: Group of 77. En grupp av utvecklingsländer

IPCC: Intergovernmental Panel on Climate Change

LDC: Least Developed Countries

LMDC: Like-Minded Developing Countries

OPEC: Organization of the Petroleum Exporting Countries

UNFCCC: United Nations Framework Convention on Climate Change

Innehållsförteckning

Abstract	2
Lista över förkortningar	3
1.0 Introduktion	5
1.1 Bakgrund	5
1.2 Syfte och frågeställning	6
1.3 Tidigare forskning	6
2.0 Metod	8
2.1 Diskursanalys	8
2.1.1 Iver Neumanns diskursanalys	8
2.2 Material och empiri	10
3.0 Teori	11
3.1 Pierre Bourdieu	11
3.2 Bourdieu och internationella relationer	13
3.3 Teoretiskt ramverk	14
4.0 Analys	16
4.1 Diskursanalys	16
4.1.1 Diskursens hierarki	17
4.1.2 Resurser i hierarkin	18
4.2 Symbolisk makt	20
4.2.1 Vetenskapskapital	21
4.2.4 Identitet och koalitioner	22
5.0 Resultat	24
5.1 Diskursanalys och symbolisk makt	24
5.3 Avslutande reflektioner	24
Referensförteckning	26

1.0 Introduktion

1.1 Bakgrund

”Even mice can roar, and sometimes they can be heard, even by the lions” (Shibuya 1996, s. 555) syftar till att gruppen Alliance of Small Island States¹ (hädanefter AOSIS) och deras förmåga, trots begränsade resurser, att skapa inflytande i internationella klimatförhandlingar. AOSIS, grundat 1990, är en grupp av utvecklingsländer som ligger särskilt i farozonen för global uppvärmning eftersom de är lågt liggande ö-nationer som kommer att drabbas hårt av ökade havsnivåer (Ourbak & Magnan 2018, AOSIS 2015) och de utmärkte sig bland annat under den tjugoförsta upplagan av Conference of the Parties (COP 21) i Paris år 2015 då det internationella klimatavtalet Parisavtalet tillkom. En av de mer anmärkningsvärda delarna av Parisavtalet är artikel två som säger att den globala uppvärmningen ska begränsas till 2°C över pre-industriella nivåer samt att de undertecknande ska anstränga sig för att begränsa den globala uppvärmningen till under 1,5°C över pre-industriella nivåer² (UNFCCC 2015a, Art. 2) och det var just AOSIS som var en starkt bidragande faktor till att 1,5°C skrevs in i avtalet. Traditionellt har utvecklingsländer relativt sett mindre inflytande i internationella förhandlingar och framförallt i en sådan avgörande fråga som det långsiktiga temperaturmålet är i den internationella klimatpolitiken (De Águeda Corneloup & Mol 2014, s. 282) vilket gör AOSIS genomdrivande av 1,5°C till en bedrift i dessa sammanhang. På COP 16 i Cancún, Mexiko, 2010 beslutades om att begränsa den globala uppvärmningen till 2°C samt att det målet regelbundet ska utvärderas av COPs avdelningar för forskning³ och implementering⁴ (Benjamin & Thomas 2016, s. 122-123). Den första utvärderingen, *2013-2015 Review*, ställde frågan huruvida det långsiktiga temperaturmålet på 2°C var tillräckligt (UNFCCC 2015b, s. 3). På COP 18 i Doha 2012 beslutades om att skapa en så kallad *Structured Expert Dialogue* (SED) vilket var en expertgrupp som hade som syfte att granska utvärderingen vetenskapligt

---

¹ Länder som ingår i AOSIS är Antigua och Barbuda, Bahamas, Barbados, Belize, Kap Verde, Komorerna, Cooköarna, Kuba, Dominica, Dominikanska republiken, Fiji, Mikronesiens federerade stater, Grenada, Guinea-Bissau, Guyana, Haiti, Jamaica, Kiribati, Maldiverna, Marshallöarna, Mauritius, Nauru, Niue, Palau, Papua Nya Guinea, Samoa, Singapore, Seychellerna, São Tomé och Príncipe, Salomonöarna, Saint Kitts och Nevis, Saint Lucia, Saint Vincent och Grenadinerna, Surinam, Timor-Leste, Tonga, Trinidad och Tobago, Tuvalu, Vanuatu (AOSIS n.d.)

² Originalcitrat: “Holding the increase in the global average temperature to well below 2°C above pre-industrial levels and pursuing efforts to limit the temperature increase to 1.5°C above pre-industrial levels, recognizing that this would significantly reduce the risks and impacts of climate change”

³ Subsidiary Body for Scientific and Technological Advice (SBSTA)

⁴ Subsidiary Body for Implementation (SBI)

och utvärderingen samt SED kom fram till att 2°C inte var ett tillräckligt mål vilket var en bidragande faktor till att 1,5°C inkluderades i Parisavtalet (UNFCCC 2015b, Message 5).

AOSIS är den grupp inom internationella klimatförhandlingar som har drivit frågan för 1,5°C framförallt genom att efterfråga och vara drivande i den regelbundna utvärderingen av det långsiktiga temperaturmålet samt upprättandet av SED och att dess resultat presenterades under COP 21 i Paris (Benjamin & Thomas 2016, s. 122, 124).

1.2 Syfte och frågeställning

Syftet med uppsatsen är att bidra med förståelse för maktstrukturer inom internationell klimatpolitik och vad som skapar länders inflytande. AOSIS har sedan länge haft ett överraskande stort inflytande i internationella klimatförhandlingar sett till sin storlek och resurser (se exempelvis Shibuya 1996, Ourbak & Magnan 2018 för dåtida respektive nutida exempel). Att AOSIS efter många års arbete fick med 1,5°C i Parisavtalet var inte på grund av makt eller resurser som traditionellt är dominerande i internationella klimatförhandlingar (Chasek et al 2010, s. 17). Uppsatsens hypotes är därför att det är en annan typ av makt som har skapat och fortfarande skapar, genom exempelvis 1,5°C, AOSISs inflytande i internationell klimatpolitik.

Frågeställning: Vilket inflytande har Alliance of Small Island States (AOSIS) i internationell klimatpolitik och hur avspeglar sig detta i förhandlingarna kring det långsiktiga temperaturmålet?

1.3 Tidigare forskning

Rebecca Adler-Nissens antologi *Bourdieu in International Relations: Rethinking Key Concepts in IR* (2012) skapar forskare tillsammans ett systematiskt ramverk för internationella relationer med utgångspunkt i Bourdieus teorier (Adler-Nissen 2012, s. 1). Michael Williams som ligger bakom kapitlet *Culture* i antologin har även publicerat boken *Culture and Security* (2007) där han undersöker konceptet 'den demokratiska freden' och NATO med hjälp av Bourdieus begrepp kulturellt kapital och symboliskt kapital. Även Hanna Hughes har i sin artikel *Bourdieu and the IPCC's Symbolic Power* (2015) använt sig av Bourdieus teori för att studera en internationell organisation, the Intergovernmental Panel on Climate Change (IPCC) för att studera dess symboliska makt i internationell klimatpolitik.

AOSIS och deras makt har studerats då det är ett intressant fall och relevant för förståelsen för inflytande i internationella klimatförhandlingar. Studier av deras tidiga år i de internationella klimatförhandlingarna finns att läsa om i Carol Betzolds artikel *‘Borrowing’ power to influence international negotiations: AOSIS in the climate change regime, 1990—1997* (2010) där Betzold undersöker hur AOSIS, som egentligen inte har så mycket resurser istället “lånar” till sig extern makt. Ett mer nutida exempel är Timothée Ourbak och Alexandre K. Magnan som i sin artikel *The Paris Agreement and climate change negotiations: Small Islands, big players* (2018) undersöker AOSIS i nutid och dess position och framgång i internationella klimatförhandlingar, bland annat genom att förhandla framhäva betydelsen av 1,5 °C i relation till 2°C-målet samt etablerandet av principen Loss and Damage. Genomgående för den mesta forskningen på AOSIS är teman som inflytande, makt och resurser.

För en mer heltäckande bild av maktstrukturerna i den internationella klimatpolitiken ger David Cipler, J. Timmons Roberts och Mizan R. Khan i sin bok *Power in a warming world* (2015) flera olika perspektiv relationen Nord-Syd.

2.0 Metod

I följande avsnitt kommer uppsatsens metod att introducera diskursanalys som metod. Sedan presenteras en diskursanalys utvecklad av Iver Neumann vilken kommer att ligga till grund för uppsatsens första analys. Till sist kommer ett avsnitt om uppsatsens empiri och material.

2.1 Diskursanalys

Diskursanalys beskrivs som en metod för att undersöka hur mening skapas och upprätthålls i samhället genom att tal och språk framkallar och belägger sociala handlingar. Den ontologiska utgångspunkten för diskursanalysen är konstruktivistisk med ett intresse för hur fenomen blir till, inte hur de är. Ur ett vetenskapsteoretiskt perspektiv är epistemologin central i relation till ontologin (Neumann 2003, s. 14, 75).

De två centrala elementen i diskursanalys är språk och makt (Bergström & Ekström 2018, s. 256). Språkets funktion grundar sig i diskursanalysens socialkonstruktivistiska ontologiska utgångspunkt och diskursanalysens utveckling rör sig från ett snävt analytiskt fokus till ett bredare (Winther-Jørgensen, Phillips 2000, s. 12-13, 27) vilket representeras genom att utöver språkliga handlingar även inkludera sociala handlingar i analysen av diskursen (Bergström, Ekström 2018, s. 254). Intresset för makt återfinns också i den socialkonstruktivistiska utgångspunkten och den kritiska inställningen till kunskap. Enligt diskursanalys är uppfattningen om verkligheten och kunskap konstruerad av sociala handlingar och processer. Det innebär att människan innehar makten att skapa vår verklighet och diskursanalys handlar om att blottlägga hur och av vem vår verklighet skapas (Winther-Jørgensen, Phillips 2000, s. 11-12, 15). Forskaren har en central roll i kunskapsproduktion och undersöker därför en diskurs som hen även är en del av vilket kan leda till en reproduktion av befintliga maktstrukturer inom diskursen. Diskursanalysen ser på den vetenskapliga metoden som en maktresurs och menar att forskaren därför bör vara medveten om sin roll och maktposition i den diskursen (Neumann 2003, s. 14-15).

2.1.1 Iver Neumanns diskursanalys

Iver Neumanns bok *Mening, materialitet, makt* (2003) kommer att ligga till grund för uppsatsens diskursanalys och diskursanalysen kommer att ha som utgångspunkt att diskurs skapas av både språkliga handlingar och sociala handlingar samt att dessa bör studeras i ett helhetsperspektiv (Neumann 2003, s. 76). Bourdieus teori (presenteras i avsnitt 3.0) bör kompletteras med en analysmetod för att kunna ta steget från teori till praktik och Neumanns

diskursanalys rekommenderas att användas i kombination med Bourdieus teori. Detta då teorin kräver att det först genomförs en diskursanalys av undersökningsmaterialet för att det ska bli möjligt att förstå den inneboende logiken i det sociala system som ska studeras (Pouliot & Mérand 2013, s. 52-53). Neumann (2003, s. 17) anser diskursen vara system där konstruerade *utsagor* blir så pass utbredda att de konstituerar verkligheten och uppfattningen av vad som är rätt eller fel, normalt och onormalt. Systemet skapar en social ordning som bestämmer aktörers handlingar och den sociala ordningen, maktstrukturen, är allmänt accepterad och står oemotsagd. Diskursanalysens uppgift är då att avtäckta de maktstrukturer som möjliggör för en aktör att dominera, inte hur den kom att dominera (Neumann 2003, s. 57).

Neumann ger förslag på olika utgångspunkter för vad som ska analyseras; text, händelse, föremål, subjektsposition eller institution (Neumann 2003, kap. 5) och utgångspunkten för uppsatsens första analys kommer att vara en subjektsposition. En subjektsposition är en typ av roll som en viss individ eller grupp spelar och diskursen är de utsagor och normer som skapar aktörens roll, handlande och relationer. Subjektspositionen är nära kopplat till begreppet identitet vilket möjliggör att studera andra aktörer och relationerna dem emellan eftersom identiteter skapas i relation till andra identiteter, den är relationell. Subjektspositionen är även situationell eftersom den är beroende och förändras av sammanhanget (Neumann 2003, s. 110-111). Att studera i en subjektsposition stämmer väl med Bourdieus teoretiska utgångspunkt som är att studera vilka strukturer som möjliggör makt istället för att studera makten i sig (Guzzini 2013, s. 82-83). Neumanns diskursanalys är en metod i fyra steg:

- erhålla kulturell kompetens
- avgränsa diskursen och texter
- kartlägga diskursens representationer
- diskursens hierarkier (2003, s. 47)

Kulturell kompetens innebär att forskaren är inläst på det område som hen ska studera för att skapa en förförståelse för det kulturella sammanhang som diskursen förekommer i. Då språkets funktion och användning skiljer sig åt beroende på sammanhang finns det en risk att forskaren missar eller missförstår centrala delar i diskursens innehåll om hen inte har skapat sig en förförståelse för kulturen (Neumann 2003, s. 47-48). Avgränsningen av diskursen behandlar ett liknande tema som beskrivs ovan. Då diskurser angränsar till varandra finns det

en risk att empirin blir för omfattande eftersom allting uppfattas vara beroende av något annat. Därför måste diskursen identifieras och avgränsas (Neumann 2003, s. 52-54). Vidare ska de representationer som är en del av diskursen kartläggas (Neumann 2003, s. 55). Representationer inom diskursen är olika, ibland motstridiga, benämningar på samma fenomen. Detta då diskurser är politiserade vilket skapar en konflikt över hur fenomen ska uppfattas och benämnas (Neumann 2003, s. 33). När representationer till undersökningen ska identifieras och preciseras kan det uppfattas som att det finns ett överflöd av åsikter inom en diskurs varav vissa inte är relevanta. Tumregeln för urval är att representationerna är relevanta vilket innebär att de verkar på rätt nivå. Neumann tar som exempel i sin bok (Neumann 2003, s. 58-59) att om representationerna verkar på en politisk nivå så finns det vanligtvis inte en oändlig mängd med representationer utan istället ett par stycken som är i konflikt med varandra och dessa är representerade i samhället av grupper. Dock kan det på en annan nivå än den politiska finnas andra representationer men då är de vanligtvis inte relevanta för undersökningen. Slutligen bör man studera diskursens uppbyggnad och hierarki. Vad forskaren kommer att upptäcka då är att vissa delar av diskursen är mer beständiga än andra då de anses vara mer "naturliga" än konstruerade. Det är sant att vissa fenomen inträffar med säkerhet och utan mänsklig inverkan men vad som är centralt inom diskursanalys är inte huruvida de inträffade eller inte, istället är det att studera hur samhället och individen tolkar den händelsen och agerar utifrån den (Neumann 2003, s. 59-60).

2.2 Material och empiri

Empirin för uppsatsen kommer att bestå av både primär- och sekundärkällor som följer utvecklingen av 1.5°C. Primärkällorna är främst dokument från klimatkonventionen United Nations Framework Convention on Climate Change (UNFCCC) då det är under det organet som de internationella avtalen som ska studeras skapas. Det empiriska underlaget består även av sekundärkällor vilket främst är litteratur på AOSIS makt och inflytande. Valet att använda sekundärkällor och inte studera förhandlingar direkt från förhandlingsdokument grundar sig i att studien söker efter olika typer av makt och inflytande som delvis redan har tematiserats. Litteraturen som ligger till grund för Pierre Bourdieus teori är både originaltexter från Bourdieu men det används även annan litteratur som har ett fokus på att använda Bourdieus teori i kombination med internationella relationer.

3.0 Teori

I följande avsnitt kommer Pierre Bourdieus teori om makt att introduceras. Först kommer en allmän överblick av det teoretiska ramverket och sedan en fördjupning i användandet av Bourdieus teori för studiet av internationella relationer. Slutligen presenteras ett teoretiskt förlopp baserat på Bourdieus teori som kommer att vara utgångspunkt för den andra delen av analysen.

3.1 Pierre Bourdieu

Pierre Bourdieu var fransk forskare som specialiserade sig på sociologi (Adler-Nissen 2013, s. 1). Bourdieus teorier är i grunden strukturalistiskt-konstruktivistiska och undersöker sambandet mellan sociala strukturer (struktur) och social handling (agent) i samhället men beskrivet med Bourdieus egna begrepp fält och habitus. I likhet med ett traditionellt konstruktivistiskt perspektiv anses det vara ett växelspel mellan sociala handlingar och sociala strukturer där de återskapar varandra (Bigo 2011, s. 227).

Epistemologi är centralt i Bourdieus teori genom den deduktiva teoribildning som argumenterar för att teorin ska utformas efter det empiriska studieobjektet (Adler-Nissen 2013, s. 8, 11). I likhet med diskursanalysen menar Bourdieu att vetenskapen alltid måste granska sig själv eftersom den, genom sin forskning, spelar en viktig roll i hur verkligheten konstrueras. Forskare konstruerar världen genom sin metod eftersom det är metoden som omvandlar empiri till samband och slutsatser om verkligheten. Bourdieu menar att detta är ett för ensidigt sätt att se på verkligheten och understryker empirins betydelse för forskningen istället. Det bör ske ett dialektalt utbyte mellan de metodologiska koncepten och empirin så att de anpassas efter varandra då de symboliska systemen är en arena för makt, dominans och kunskap och legitimerar vissa sociala handlingar men inte andra (Mahar et al. 1990, s. 3-5).

Begreppen som utgör grunden för Bourdieus teori är *fält*, *habitus* och *kapital* och de samverkar alla med varandra. *Habitus* är det grundläggande systemet för aktörens beteende som skapas i mötet mellan objektiva sociala strukturer och en persons personliga historia samt sociala position. *Habitus* samspelar med en aktörs position i ett fält då den både skapar en aktörs beteende så att den betar sig korrekt inom sitt fält och på så vis reproducerar sin egen position i fältet men även dennes grupps position i fältet vilket skapar exempelvis klass (Bourdieu 1991, s. 17-18). *Fältet* kan jämföras med en social sfär (Pouliot & Mérand 2012, s. 30) och kan liknas vid ett spel med satta spelregler. Först och främst innebär ett spel att det finns en ordnad sfär med restriktioner kring vad som kan ske då det finns förutbestämda

regler. Vissa kommer att förstå och följa reglerna bättre vilket ger dem en större chans att lyckas i spelet. Den kompetensen för spelet kan likställas med habitus och ägande av kapital (Mahar et al. 1990, s. 7, Williams 2007, s. 27). Fältet är en arena för konkurrens; konkurrens om att erhålla eller bibehålla en *position* i fältet vilket görs med hjälp av att ha det kapital som värderas i fältet (Bourdieu 1991, s. 242). Sambandet mellan habitus och fältet beskriver Bourdieu som relationellt då habitus aktiveras i relation till fältet och dess utfall är beroende av fältets utformning. Då habitus är en produkt av både aktörens egenskaper och struktur är habitus beroende av fältet, som kan liknas vid en struktur. Då habitus och fält är relationellt beroende av varandra innebär det att en aktörs framgång i fältet, eller i det tidigare beskrivna ”spelet”, är ett resultat av att dennes habitus och intressen överensstämmer med vad som värderas i fältet, eller spelets spelregler för att använda den liknelsen (Williams 2007, s. 27-28). Det relationella beroendet existerar också mellan de olika aktörerna och att de utformas i relation till varandra. Det innebär att forskaren bör studera relationen för att förstå hur aktörerna agerar istället för att studera aktörerna och förutspå hur de kommer att agera (Bigo 2011, s. 236-237).

Det som fastställer en aktörs position i fältet är fördelningen av dess och andras *kapital*. Kapital styr konflikten mellan aktörer på fältet då aktören som förfogar över en större mängd relevant kapital har en dominans på fältet. Kapitalet är en del av aktörens habitus (Williams 2007, s. 31) och det kan ta sig formen som *ekonomiskt kapital*, exempelvis finansiella tillgångar eller naturresurser, men det kan även vara abstrakt i form av auktoritet eller prestige, vilket benämns som *symboliskt kapital*, eller utbildning som faller under *kulturellt kapital*. De olika typerna av kapital värderas olika i olika fält och kapital kan även omvandlas, vanligtvis att ekonomiskt och kulturellt kapital omvandlas till eller uppfattas som symboliskt kapital (Bourdieu 1991, s. 169-170). Genom sin position i fältet och sitt habitus är de även själva ett kapital i sig, ett så kallat symboliskt kapital (Mahar et al. 1990, s. 12). Då sociala handlingar är relationellt grundande är även den maktutövning, som symboliskt kapital en produkt av, relationen mellan den som dominerar och den som blir dominerad. I den relationen måste båda tro på att den symboliska makten utövas och att det sker en maktutövning. Genom den tron skapas och återskapas den symboliska makten (Bourdieu 1991, s. 170).

3.2 Bourdieu och internationella relationer

I antologin *Bourdieu in international relations: rethinking key concepts in IR* (2013) har Rebecca Adler-Nissen sammanställt forskares texter som fördjupar sig i Bourdieus teorier och visar på hur de kan appliceras på studier av internationella relationer för att skapa en bättre förståelse för ämnet (Adler-Nissen 2013). Bourdieus teorier har inte applicerats på internationell politik i alltför hög utsträckning ännu men ur ett epistemologiskt perspektiv är det fullt genomförbart och det är ett forskningsfält som ökar i popularitet (Williams 2013, s. 131, Adler-Nissen 2013). Grundläggande för att genomföra en sådan analys är att identifiera en sfär och belägga dess hierarki, intressen och logik. För att sedan kunna undersöka olika intressen och makt inom den här sfären bör de vara knutna till en nation (Pouliot & Mérand 2013, s. 35).

Makt är ett centralt begrepp i Bourdieus teori och det definieras som innehavandet av ett visst kapital som är högt värderat i det aktuella fältet. Att inneha en dominerande position i fältet innebär att ha så pass mycket kapital att det kan förändra fältets logik och hierarki (Guzzini 2013, s. 80). En fördel med Bourdieus teori är då att makt inte är en bestämd typ av resurs som exempelvis territorium eller ekonomiskt kapital utan det är beroende av fältets struktur. Att förstå en resurs värde är inte att förstå dess faktiska värde utan det är att förstå dess symboliska kapital, det vill säga, varför det värderas i ett samhälle (Guzzini 2013, s. 81-82). Detta symboliska kapital återfinns delvis i språket, kulturen och historien, i *habitus*. Han undersöker inte varför en aktör har makt utan de strukturer som möjliggör för den aktören att få makt. Det beror exempelvis på att vissa aktörer har tillåtelse att uttrycka åsikter eller idéer som andra aktörer inte har (Guzzini 2013, s. 82-84).

Vad som är klarlagt är att fält skapas när en resurs är knapp för en grupp och flera grupper tvingas konkurrera om den. När kampen har identifierats kan forskaren börja kartlägga fältet, vilka som är aktörer och om det är på en nationell eller internationell nivå och hur kan man avgränsa fältet från ett större sammanhang. Bourdieu identifierar och studerar sedan relationerna och positionerna i fältet då det avtäckar maktstrukturerna inom fältet. Skillnaden från traditionell internationella relationer-teori där strukturer är ett resultat av en maktbalans mellan exempelvis stater som har ett starkt ekonomiskt eller militärt kapital relativt till andra stater, är att Bourdieu istället menar att strukturer är ett resultat av relationer mellan aktörer och resurser och att de relationerna är beroende av rådande kultur och historia (Pouliot & Mérand 2013, s. 32-33). Istället för att se till de olika nivåerna är *fältet* Bourdieus analysnivå (Pouliot, Mérand 2013, s. 35). För att förstå staters makt måste vi förstå vad det är

som producerar den makten. Genom att upplösa de traditionella nivåerna i IR-teori; system, stat, individ, skapas ett ramverk för att studera internationella relationer med staten som central aktör eller som likvärdig andra aktörer (Adler-Nissen 2013, s. 10).

3.3 Teoretiskt ramverk

I huvuddelen av analysen kommer AOSISs roll i processen som resulterade i att 1,5°C skrevs in som målsättning i Parisavtalet att jämföras med ett teoretiskt ramverk. Det teoretiska ramverket beskriver Bourdieus symboliska makt och hur det skapas samt utövas och genom att applicera det på utvecklingen av det långsiktiga temperaturmålet kommer analysen att kunna urskilja om och i så fall hur AOSIS erhöll och utövande symboliskt kapital.

Bourdieu menar att symboliskt kapital är förmågan för en aktör att få andra att uppfatta verkligheten som aktören vill att de ska uppfatta den. På så vis skapar aktören deras verklighetsbild och den ifrågasätts inte (Bourdieu 1991, s. 170). För att den symboliska makten ska uppstå krävs en ömsesidig relationell vetskap, mellan den dominerande och den som domineras, att det sker en maktutövning, då den symboliska makten endast existerar om den erkänns. Det symboliska kapitalet grundar sig alltså i fältet i sig till skillnad från det ekonomiska eller kulturella kapitalet, som baseras på exempelvis finansiella tillgångar respektive grad av utbildning (Williams 2007, s. 33).

Det symboliska kapitalet kan uppstå på flera vis, som är sammanlänkade och beroende av varandra; genom relationellt kapital, att andra typer av kapital omvandlas till symboliskt kapital, genom erhållandet av en auktoritär position i fältet, samt genom att fältet förändras och så även kapitalets värde. Som tidigare nämnts uppstår makt i Bourdieus sociala system genom relationer mellan aktörer eftersom makt uppstår genom ett ömsesidigt erkännande. Relationer mellan aktörer kan även leda till totalt sett ökat symboliskt kapital när en aktör associeras med en mäktig aktör och därför själv får ett ökat symboliskt kapital. Exempelvis i Hughes artikel sammankopplas the Intergovernmental Panel on Climate Change (IPCC) med den aktade the United Framework Convention on Climate Change (UNFCCC) vilket ger IPCC en ökad auktoritet och i förlängningen symboliskt kapital (Hughes 2015, s. 95). IPCCs symboliska kapital i Hughes artikel är även ett resultat av en omvandling av kapital inom och mellan fält. Detta redogjordes för i avsnitt 2.1 och innebär att ekonomiskt och kulturellt kapital kan omvandlas till symboliskt kapital om fältets struktur överensstämmer med deras innehav av kapital. Det möjliggörs genom att strukturen av fältet,

habitus och kapitalet är i ständig förändring då de tre systemen är sammanlänkade och ständigt påverkar och förändrar varandra (Williams 2007, s. 34).

4.0 Analys

AOSISs roll som en bidragande faktor till att 1,5°C skrevs in i Parisavtalet är anmärkningsvärt då AOSIS som grupp av länder inte har (Benjamin & Thomas 2016, s. 122), enligt Bourdieus teori, ekonomiskt kapital, vilket är en viktig maktresurs. Istället verkar det vara tack vare symboliskt och kulturellt kapital som AOSIS har inflytande kring det långsiktiga temperaturmålet. För att genomföra en analys med hjälp av Bourdieus teorier måste fältet och dess positioner först kartläggas. Detta görs med fördel med hjälp av diskursanalys. Den första delen av analysen kommer därför att bestå av en diskursanalys för att skapa ett analysunderlag. I den andra delen av analysen kommer förloppet av förhandlingar kring 1,5°C-målet⁵ att undersökas utifrån ett teoretiskt ramverk baserat på Bourdieus teori kring symboliskt makt.

4.1 Diskursanalys

4.1.2 Diskursens representationer och avgränsning

Då den globala uppvärmningen är ett politiserat fenomen innebär det även att ansvar och lösning blir politiserade frågor som skapas av aktörers sociala handlingar och deras uppfattning av verkligheten och den globala uppvärmningens plats i den (Blaxekjaer & Nielsen 2015, s. 754). Politiseringen har skapat diskursen Nord-Syd som är en grundläggande del av den globala klimatpolitiken. Diskursen är en uppdelning mellan utvecklade länder (Nord) och utvecklingsländer (Syd) där uppdelningen grundar sig i Nords historiska utsläpp som har orsakat global uppvärmning och hur ansvar för den globala uppvärmningen, utifrån detta faktum, ska organiseras (Gupta 2015, s. 142-144). Diskursen är relevant för studiet av AOSISs inflytande i den globala klimatpolitiken då det skapar en förståelse för den inneboende logiken i det system som sedan kommer att ligga till grund för fältet i analysen som genomförs med hjälp av Bourdieus teorier. Vad AOSISs inflytande är ett exempel på är hur diskursen Nord-Syds maktstruktur utmanas, framförallt av ett alltmer splittrat Syd där staterna har olika prioriteringar och intressen (Gupta 2015, s. 149, Cipler et al. 2015, s. 54). Detta innebär en mer fragmenterad uppdelning i den globala klimatpolitiken utöver Nord-Syd. Detta leder till olika subjektspositioner för Syd vilket kan liknas vid motstridiga representationer för diskursen; å ena sidan en tydlig uppdelning i Nord-Syd, å andra sidan en uppdelning i ett Nord och flera Syd.

---

⁵ 1,5°C-målet kommer i analysen att benämnas som ett ”mål” då det i Parisavtalet finns en *målsättning* om att sträva efter 1,5°C men egentligen är målet att hamna långt under 2°C.

Då syftet med diskursanalysen är att skapa ett ramverk för den senare analysen har diskursen avgränsats utefter det. Den avgränsningen innebär att diskursen fokuserar på avtal och möten som är en fortsättning på klimatkonventionen (UNFCCC) från 1992, Kyotoprotokollet från 1997 och de fortsatta frågor och förhandlingar som rör klimatförändringsregimen under 2000-talet och framåt då dessa beslutandeorgan och beslut relaterar till AOSISs roll i beslutandet om det långsiktiga temperaturmålet. Vidare kommer framförallt AOSISs och Syds subjektpositioner som aktörer för makt att kartläggas och analyseras.

4.1.1 Diskursens hierarki

För att förstå den inneboende logiken i det sociala system som global klimatpolitik är kommer dess hierarki att förklaras utifrån vad aktörernas makt grundar sig i, deras resurser och intressen, vilket även kommer att klargöra centrala aktörer, resurser och intressen.

Då global uppvärmning kommer att leda till negativa konsekvenser för hela jordklotet präglas den globala klimatpolitiken av både konflikt och samarbete. Den andra representationen som utmanar diskursen Nord-Syd bygger på ett mer fragmenterat Syd då deras olika intressen har tydliggjorts (Ciplet et al. 2015, s. 44, 54) och fastän det nu finns en ökad mängd grupper och intressen finns det möjlighet för ökat samarbete när den skarpa gränsen mellan Nord och Syd luckras upp. Nord-Syd har konkretiserats i uppdelningen Annex I (utvecklade länder) och non-Annex I (utvecklingsländer) vilket är ett arv från Kyotoprotokollet men staternas förutsättningar har förändrats sedan dess (Blaxekjaer & Nielsen 2015, s. 761-762). Bland annat har tillväxtekonomierna Brasilien, Sydafrika, Indien och Kina (BASIC-gruppen) fått ökade ekonomiska resurser och därmed en möjlighet att fokusera sin politik på ekonomisk tillväxt vilket förflyttar dem närmare Annex I (Ciplet et al. 2015, s. 39, 43). Det blir synligt i förhandlingarna kring principen *Common but Differentiated Responsibilities and Respective Capabilities* (CBDR-RC), vilken innebär att alla länder ska delta i kampen mot den globala uppvärmningen efter bästa förmåga. Den principen är central för de mest fattiga och utsatta länderna då det är Nords ekologiska skuld som ligger till grund för den globala uppvärmningen (Chasek et al. 2010, s. 326). I den frågan identifierar staterna sig med sin tilldelade Annex I/non-Annex I-grupp och förhandlar utefter den. BASIC-gruppen förhandlar fortfarande som om de vore non-Annex I och menar på att Nord fortfarande har ett större ansvar i att lösa den globala uppvärmningen. BASIC-gruppen anser sig fortfarande vara en del av Syd och G77 men de har fått kritik från delar av G77 då delar av Syd anser att deras intressen inte överensstämmer (Blaxekjær & Nielsen 2015, s. 756, 759-

761). Detta visar på hur uppluckringen av Nord-Syd skapar tvetydigheter i förhandlingarna. BASIC-ländernas subjektsposition är svårbestämd då de agerar som Syd samtidigt som deras ansvar och skuld i utsläppsfrågan har ökat. Vilken status stater tilldelas i förhandlingarna spelar stor roll för deras subjektsposition och därmed även deras förutsättningar och möjligheter.

AOSIS, tillsammans med bland annat Least Developed Countries (LDC), representerar en annan del av Syd och tillhör den grupp som är mest utsatta för global uppvärmning samt är de mest fattiga i världen vilket försvårar deras möjligheter till att hantera och anpassa sig till de negativa konsekvenser som den globala uppvärmningen kommer föra med sig (Gupta 2015, s. 143). För att återknyta till vikten av att tillhöra en viss grupp, exempelvis Annex I eller non-Annex I, fick AOSIS en framgång genom att erkännas som särskilt utsatt i The Bali Action Plan genom formulering "...taking into account the urgent and immediate needs of developing countries that are particularly vulnerable to the adverse effects of climate change, especially the least developed countries and small island developing States..." (UNFCCC 2007, Par. 1ci) vilket sedan förstärktes under klimatmötet i Köpenhamn 2009 då formuleringen benämningen ändrades till "most vulnerable developing countries" (UNFCCC 2009, Art. 8). Det erkännande från UNFCCC ger AOSIS en starkare subjektsposition då deras uttalanden underbyggs av att deras situation är akut. Det är av vikt då ländernas ekonomiska situation orsakar en försvagad förhandlingsposition då de bland annat inte kan skicka tillräckligt många delegater och att dessa delegater ofta har relativt mindre erfarenhet av internationella klimatförhandlingar. En ytterligare aspekt som tidigare försvagade Syds, och därmed även AOSISs, förhandlingsposition var att de tidigare hade en defensiv förhandlingsteknik med argument baserade på princip mer än vetenskap (Gupta 2015, s. 149), vilket bidrar till en negativt laddad subjektsposition. Att Syd har fragmenterats leder till ett försvagad inflytande gällande majoritet och vetomakt men det har även fört med sig positiva aspekter då en fragmenteringen även innebär fokusering av vissa grupper. Vad som händer i Syd är att det har skapats starka koalitioner som inte är lika splittrade i sina intressen utan istället driver frågorna med gemensamma resurser och på en vetenskaplig grund. Detta skapar en ny subjektsposition för AOSIS som en viktig spelare i den globala klimatpolitiken.

4.1.2 Resurser i hierarkin

Hierarkin i diskursen innefattar även vilka typer av resurser och värden som värderas i diskursen och för en viss subjektsposition. I diskursen Nord-Syd i UNFCCC spelar finansiellt

kapital en viktig roll, men även vetenskap och koalitioner fått en ökad betydelse. De finansiella resurserna, som främst är fördelade i Nord och delvis BASIC-gruppen, i kombination med ett inflytande över globala kapitalflöden genom produktion och handel skapar en ekonomisk makt i diskursen. Utanför förhandlingarna har Nord en central roll inom global handel och produktion, de har även möjlighet att styra produktionsflöden och handel vilket skapar kapital och arbetstillfällen som Syd är väldigt beroende av (Chasek et al. 2010, s. 17). I de globala klimatförhandlingarna har finansiellt kapital spelat stor roll då AOSIS och andra utvecklingsländer har krävt Nord på finansiell kompensation för hur de negativt har och kommer att påverkas av den globala uppvärmningen samt finansiellt stöd för att kunna anpassa sina samhällen. Dock är det ett tudelat problem eftersom det i och med ökad finansiering från Nord finns en risk att det dras uppmärksamhet från insatserna för att minska utsläppen och att finansiellt stöd ses som en fullgod insats från Nord (Ciplet et al. 2015, s. 104-105). Eftersom Syd är i en beroendeställning till Nord finansiellt har Nord stärkt sin förhandlingsposition i den frågan, vilket skapar en situation där Syd i förhandlingar väljer mellan finansiell kompensation eller krav på att Nord ska minska utsläppen (Ciplet et al. 2015, s. 95), fastän de enligt dem själva är berättigade till båda (Ciplet et al. 2015, s. 106). I diskursen innebär detta att finansiellt kapital och inflytande över globala kapitalflöden ger en aktör möjlighet att skapa en idé om vad som är rätt och fel. När finansiell kompensation betraktas som en fullgod insats från Nord sätts värdet ekonomisk tillväxt framför exempelvis värdet av att medborgarna i AOSIS tryggt ska kunna bo kvar i sina länder eller bevara sina kulturella värden och språk i sitt land då det skulle riskeras vid flykt från landet.

Det andra värdet som spelar en viktig roll i diskursen är vetenskap, och framförallt IPCC då den har kommit att spela en viktigare roll i diskursen Nord-Syd i internationella klimatförhandlingar (Beck 2015, s. 291). IPCCs ställning var till en början att klimatförändringar var mer av en politisk poäng än ett faktiskt mänskligt skapat fenomen (Gupta 2015, s. 143), men organisationen har sedan dess ändrat inställning och är nu en politiskt kraft i de internationella klimatförhandlingarna (Hughes 2015, s. 99, Beck 2015, s. 291). Än mer betraktas IPCC som en organisation med en hög grad av auktoritet och har en ledande ställning när det kommer till att konstruera klimatförändringar vetenskapligt, men även politiskt (Hughes 2015, s. 90). Det bidrar till en förstärkning av AOSIS och andra delar av Syds subjektposition då de har övergått till att mer förhandla med hjälp av vetenskapliga argument (Gupta 2015, s. 148) samt att IPCCs vetenskapliga utlåtande stämmer överens med vad de mest utsatta länderna i de internationella klimatförhandlingarna förhandlar i riktning mot (De Águeda Corneloup & Mol 2014, s. 292). Det skapar en positiv förstärkning av

AOSISs och de utsatta staternas subjektsposition i diskursen då vetenskapen som har fått en förhöjd status inom internationella klimatförhandlingar tydligt underbygger deras argument.

Slutligen spelar koalitioner roll för det fragmenterade Syds subjektsposition. När Nord-Syd var en skarp uppdelning representerades Syd framförallt av gruppen G77, och även om det är en stor grupp med stater som därför har makt genom antal har gruppen splittrade viljor vilket leder till en ineffektiv förhandlingsposition (Ourbak & Magnan 2018, s. 2205). Istället har fragmenteringen lett till flera, mindre koalitioner i Syd vilket har för- och nackdelar. Å ena sidan innebär flera koalitioner att det blir svårare för dem att få sin röst hörd, å andra sidan kan koalitionerna föra fram ett mer enhetligt och organiserat budskap som har mer inflytande över förhandlingarna (Betzold et al. 2012, s. 592). Genom att skapa en grupp av stater som kommer överens om en grundläggande utgångspunkt för vad de står för och kräver skapas en icke-förhandlingsbar grund som är stabil under förhandlingar (Najam 2004, s. 31).

För Syd har detta inneburit en framgång då istället för att förhandla som en stor enhet som präglas av en hög grad av kompromisser kan de mindre koalitionerna istället alliera sig med olika grupper beroende på fråga och både föra fram ett starkare budskap men även använda sig av vetomakt för att blockera förslag (Chasek et al. 2010, s. 16-17). För det fragmenterade Syds subjektsposition innebär detta att de kan förbättra sin förhandlingsposition och blir mer skickliga i förhandlingarna.

4.2 Symbolisk makt

Bourdieu menar att fältet är arena för konkurrens om att definiera fältet och dess struktur. Fältet som kommer att undersökas har konstruerats med hjälp av diskursanalysen i avsnittet ovan och i fältet centreras klimatförändringar med fokus på ansvar och grad av angelägenhet och aktörerna som konkurrerar om att definiera dessa frågor skiljer sig främst åt gällande ekonomiska resurser. Ekonomiska resurser, vilket blir ekonomiskt kapital i Bourdieus teoretisering, är det kapital som traditionellt har gett en inflytelserik position i fältet. Dock har den fått konkurrens av ett mer kulturellt kapital genom ett uppsving för vetenskapen som resurs i fältet. Angående olika typer av kapital menar Bourdieu att de värderas olika i olika fält att det ekonomiska kapitalet ändå ger mer inflytande då bristen på det skapar en tydlig beroendeställning (Williams 2007, s. 33). I följande avsnitt kommer AOSISs eventuella symboliska makt att undersökas i fältet genom att analysera dess inflytande kring det långsiktiga temperaturmålet som skapats genom deras användande av vetenskap och identitet

i förhandlingar. Eftersom AOSISs ekonomiska kapital är relativt litet i fältet är det inte intressant att analysera AOSISs ekonomiska resurser.

4.2.1 Vetenskapskapital

En av de bidragande faktorerna till att 1,5°C skrevs in i Parisavtalet anses vara utvärderingen *2013-2015 Review* av det långsiktiga temperaturmålet och *the Structured Expert Dialogue* (SED) som säkerställde utvärderingens vetenskapliga nivå (Benjamin & Thomas 2016, s. 123). SED kom fram till att det tidigare målet på 2°C inte var tillräckligt då det skulle komma att leda till förödelse för många utvecklingsländer och de beskriver målet på 2°C som en övre gräns som absolut inte ska överstigas utan istället bör den globala uppvärmningen hållas till under 2°C (UNFCCC 2015b, Message 5). AOSIS var drivande i att de regelbundna utvärderingarna skulle ske samt efterfrågade att SED skulle tillsättas så att de kunde presentera relevant, ny vetenskap om ett långsiktigt temperaturmål till COP 21 (Benjamin & Thomas 2016, s. 126) vilket är en del i AOSISs strategi att förändra det långsiktiga temperaturmålet från att vara baserat på en politisk ståndpunkt till ett vetenskapligt argument (De Águeda Corneloup & Mol 2014, s. 286). AOSIS har även förespråkade vikten en vetenskaplig grund för det långsiktiga temperaturmålet genom att trycka på att målet ska diskuteras i andra forum utöver det politiska, exempelvis i IPCC (Ourbak & Magnan 2018, s. 2203). AOSISs position i det ursprungliga fältet är inte särskilt gynnsam då ekonomiskt kapital innehar en stabil maktposition i fältet och ekonomiskt kapital är inte en del av AOSISs habitus. Dock är fältets strukturer i ständig förändring och vad som sker under slutet av 00-talet och början av 10-talet är att det kulturella kapitalet i form av vetenskap förstärks i fältet (se 4.1.1.1 Resurser i diskursen) vilken överensstämmer med AOSISs habitus och position som innebär att förhandla på en mer vetenskaplig grund. För att återkoppla till liknelsen av Bourdieus teori med ett spel så innebär detta att reglerna för spelet har förändrats till att passa AOSISs spelstil.

Dock är inte det långsiktiga temperaturmålet en fråga som endast förhandlas om på vetenskapliga grunder utan det är fortfarande en politiserad fråga. Det finns inte en total samstämmighet inom varken vetenskapen eller de internationella klimatförhandlingarna att 1,5°C är ett lämpligt klimatmål då vissa menar att begränsningar av utsläpp leder till minskad ekonomisk tillväxt samt att det inte är teknologiskt genomförbart. Detta blev tydligt under COP 15 i Köpenhamn 2009 då Indien och Kina, motsatte sig ett långsiktigt temperaturmål på 1,5°C, eftersom det innebär att den positiva ekonomiska utvecklingen som de sett de senaste åren skulle avstanna och för några av de allra fattigaste och mest utsatta länderna är det en

fråga om att välja mellan ekonomisk utveckling nu eller konsekvenserna av den globala uppvärmningen i framtiden (De Águeda Corneloup & Mol 2014, s. 287). Ett val som grundar sig i den ekologiska skulden som Nord har till Syd (Gupta 2015). Det finns alltså en påtaglig konkurrens i fältet mellan det ekonomiska kapitalet och det kulturella kapitalet.

4.2.4 Identitet och koalitioner

De Águeda Corneloup och Mol (2014) menar i sin artikel att AOSIS i förhandlingarna av 1,5°C använde sig av så kallat "moraliskt ledarskap" då gruppen har framhållit sin position som mest utsatt och offer för klimatförändringarna vilket har gett den möjligheten att omvandla det långsiktiga temperaturmålet till en moralisk fråga vilket skiljer sig från USA och Kina som främst profilerar det som en fråga om ekonomi eller energi, vilket framkom i diskursanalysen men det redogörs även för i artikeln. Profileringen av frågan som en moralisk fråga och en fråga om mänskliga rättigheter var en bidragande orsak till att även de minst utvecklade länderna och många afrikanska länder allierade sig med AOSIS rörande det långsiktiga temperaturmålet (s. 290-291). Just koalitioner har varit även varit centrala i att 1,5°C skrevs in i Parisavtalet genom att AOSIS även engagerade andra allianser och grupper i frågan. Även om det fanns ett stort motstånd mot 1,5°C-målet, från framförallt stater med stora utsläpp, lyckades AOSIS samla över hundra stater som stöttade målet, redan innan COP 21 hade börjat. Bland de som stöttade förslaget fanns det länder från Afrika, Asien och medlemmar av LDC (Ourbak & Magnan 2018, s. 2203). I diskursanalysen framkom det att koalitioner har spelat en viktig roll för det fragmenterade Syd, genom något så enkelt men ändå viktigt som majoritet, och så även i samband med 1,5°C-målet då majoriteten gör det olämpligt att motsätta sig målet (Dimitrov 2016, s. 4), i synnerhet när AOSIS också fick stöd från icke-statliga organisationer och andra delar av civilsamhället. Det stödet etablerades genom slagorden "1.5 to stay alive", inflytelserika icke-statliga organisationer och PR-stunt (De Águeda Corneloup & Mol 2014, s. 286). Genom AOSISs profilering av det långsiktiga temperaturmålet som en moralisk fråga, med organisationen själv tillsammans med andra utsatta länder, i centrum som offer skapas ett starkt narrativ kring deras roll (Blaxekjaer & Nielsen 2015, s. 762).

AOSISs profilering, både av det långsiktiga temperaturmålet och av sig själva som särskilt utsatta, knyter an till Bourdieus teori om att symboliskt kapital kan erhållas genom att en aktör innehar en auktoritär position vilket även öppnar upp för frågan kring vad auktoritet är. Enligt Bourdieu är auktoriteten som producerar symboliskt kapital förmågan att förändra fältet, och därmed "verkligheten", till aktörens tycke. Genom att förändra hur verkligheten i

fältet uppfattas förändras även vad som uppfattas som rättfärdiga och orättfärdiga handlingar i fältet (Bourdieu 1991, s. 170). Det borde innebära att om AOSIS kan förändra det långsiktiga temperaturmålet från att vara en fråga som rör ekonomi eller energi till att bli en fråga om moral, så har AOSIS förändrat fältets struktur och därmed erhållit och agerat med hjälp av symboliskt kapital. Som tidigare nämnts har AOSIS under många år varit drivande i frågan kring det långsiktiga temperaturmålet, både genom att propagera för att frågan ska förhandlas på en mer vetenskaplig grund samt genom att vara den ledande aktören i att skapa framgångsrika koalitioner kring frågan. Således har AOSIS placerat sig i centrum av frågan kring det långsiktiga temperaturmålet som den främsta aktör som driver den frågan med hjälp av vetenskapliga resurser och narrativ samtidigt som frågan 1,5°C har blivit accepterad som ett mål att sträva mot vilket tyder på att AOSIS varit en starkt bidragande orsak till att förändra synen på det långsiktiga temperaturmålet.

5.0 Resultat

5.1 Diskursanalys och symbolisk makt

Uppsatsen har undersökt AOSISs symboliska kapital i internationella klimatförhandlingar och det genomfördes med hjälp av en diskursanalys som skapar en förståelse för det sociala system som sedan analyseras med hjälp av Bourdieus teorier om makt och symboliskt kapital. Studien har ämnat att svara på frågan hur AOSIS inflytande i internationell klimatpolitik har avspeglat sig i processen kring det långsiktiga temperaturmålet samt vilken typ av makt det är.

Diskursen Nord-Syd präglar de internationella klimatförhandlingarna men den utmanas när Syd fragmenteras i åsikter och prioriteringar. Fragmenteringen leder till största del till en mer positivt laddad subjektposition för AOSIS då det lett till ett ökat förtroende och en ökad status inom internationella klimatförhandlingar genom deras erkända status som särskilt utsatt och deras förbättrade förhandlingsförmåga. Den andra analysen landar i att AOSIS har haft en betydande roll för att 1,5°C skrevs in som en målsättning i Parisavtalet men var det tack vare symboliskt kapital? AOSIS förändrade fältet genom att inneha och utöva symboliskt kapital men det långsiktiga temperaturmålet är en process som präglades av många aktörer som även de haft inflytande vilket gör det svårt att säkerställa vilken aktör som haft vilken grad av inflytande. Det krävs ytterligare studier på den processen för att tydligare säkerställa de olika aktörernas bidrag i processen. Att AOSIS bidrog till att förändra det långsiktiga temperaturmålet till en moralisk fråga tyder på en grad av symbolisk makt då det bidrog till att förändra fältet. Samtidigt visar diskursanalysen att ekonomisk frågor fortfarande innehar en stark ställning i fältet.

5.3 Avslutande reflektioner

Syftet med uppsatsen var att öka förståelsen för maktstrukturer och inflytande in internationella klimatförhandlingar. Detta då situationen för många länder är kritisk och kommer bara att förvärras om det inte sker några förändringar i policy.

Att applicera Pierre Bourdieus teori är utmanande, både eftersom det fortfarande är ett relativt nytt forskningsfält och att metoden är en aning vag. För att citera Pouliot som skrev metodkapitlet i *Bourdieu in International Relations: Rethinking Key Concepts in IR* (2013): "It is commonplace to say that doing Bourdieu-inspired research may be the farthest thing on earth from taking a shortcut." (Pouliot 2013, s. 54). För att inte riskera att uppsatsens

intersubjektivitet blir försämrad har jag genomgående i uppsatsen arbetat med att förklara riktningen, syfte och målet med det som skrivs.

Vidare forskning inom ämnet välkomnas även om behovet skiljer sig åt på respektive område. Bourdieu i internationella relationer är ett relativt nytt och fortfarande outforskat men med potential eftersom den kan hantera att resurser värderas olika beroende på sammanhang. Dock är metoden en aning vag vilket riskerar att leda till försämrad intersubjektivitet i forskningen. Forskningen på AOSIS och dess inflytande är utförlig och vissa skulle nog säga att vi har undersökt det mesta. Dock förändras den internationella klimatpolitiken och dess aktörer med den vilket kommer kräva nya studier av AOSISs makt. Ett forskningsområde tar aldrig slut eller blir klart.

Referensförteckning

Adler-Nissen, Rebecca (2013). Introduction. I Adler-Nissen, Rebecca. [edt]. (2013).

Bourdieu in International Relations: Rethinking Key Concepts in IR. Abingdon: Routledge.

de Águeda Corneloup, Inés - Mol, Arthur (2014). "Small island developing states and international climate change negotiations: the power of moral "leadership"". *International Environmental Agreements: Politics, Law & Economics*, 14(3), s. 281–297.

Aldy, Joseph E. - Stavins, Robert N. (2007). *Architectures for agreement : addressing global climate change in the post-Kyoto world*. Cambridge : Cambridge University Press.

AOSIS (2015). *AOSIS ministers lay out priorities ahead of week two*. Aosis.org. 7 december. <http://aosis.org/press-release-aosis-ministers-lay-out-priorities-ahead-of-week-two/> [Hämtat 2018-12-11]

AOSIS (n.d) *Members*. Aosis.org
<http://aosis.org/about/members/> [Hämtat 2018-12-11]

Beck, Silke (2015). *Science*. I Lövbrand, Eva - Bäckstrand, Karin (2015). *Research Handbook on Climate Governance*. Cheltenham, UK: Edward Elgar Publishing.

Benjamin, Lisa - Thomas, Adelle (2016). *1.5 to stay alive? AOSIS and the long-term temperature goal in the Paris Agreement*. IUCN eJ 7, s. 122–129

Bergström, Göran - Ekström, Linda (2018). *Tre diskursanalytiska inriktningar*. I Bergström, G., Boréus, K. (2018). *Textens mening och makt*. Lund: Studentlitteratur AB.

Betzold, Carola - Castro, Paula - Weiler, Florian (2012). "AOSIS in the UNFCCC negotiations: from unity to fragmentation?". *Climate Policy (Earthscan)*, 12(5), s. 591–613.

Bigo, Didier (2011) 'Pierre Bourdieu and International Relations: Power of Practices, Practices of Power'. *International Political Sociology* 5(3), s. 225– 258.

Blaxekjaer, Lau - Nielsen, Tobias (2015) "Mapping the narrative positions of new political groups under the UNFCCC". *Climate Policy*, 15(6), s. 751–766.

Bourdieu, Pierre [översättning: Thompson, John B.] (1991). *Language and symbolic power*. Cambridge: Polity in association with Basil Blackwell

Chasek, Pamela - Downie, David - Brown, Janet (2010). *Global environmental politics*. Boulder, CO: Westview Press.

Ciplet, David - Roberts, J Timmons - Khan, Mizan R. (2015). *Power in a warming world: the new global politics of climate change and the remaking of environmental inequality*. Massachusetts: The MIT Press.

Dimitrov, Radoslav, S (2016). "The Paris Agreement on Climate Change: Behind Closed Doors". *Global Environmental Politics*, 16(3), s. 1–11.

Falkner, Robert (2016). "The Paris Agreement and the new logic of international climate politics." *International Affairs*, 92(5), s. 1107–1125.

Gupta, Joyeeta (2015). *The North-South Divide*. I Lövbrand, Eva - Bäckstrand, Karin (2015). *Research Handbook on Climate Governance*. Cheltenham, UK: Edward Elgar Publishing.

Guzzini, Stefano (2013). Power. I Adler-Nissen, Rebecca. [edt]. (2013). *Bourdieu in International Relations: Rethinking Key Concepts in IR*. Abingdon: Routledge.

Hughes, Hannah (2015). "Bourdieu and the IPCC's Symbolic Power". *Global Environmental Politics* 15(4), s. 85-104.

Mahar, Cheleen - Harker, Richard - Wilkes, Chris (1990). *The Basic Theoretical Position*. I Harker, Richard - Mahar, Cheleen - Wilkes, Chris (1990). *An Introduction to the Work of Pierre Bourdieu. The Practice of Theory*. Basingstoke: Macmillan

Najam, Ali - Christopoulou, Ioli - Moomaw, William (2004). "The Emergent "System" of Global Environmental Governance". *Global Environmental Politics*, 4(4), s. 23-35.

Neumann, Iver (2003). *Mening, materialitet, makt. En introduktion till diskursanalys*. Lund: Studentlitteratur

Ourbak, Timothée - Magnan, Alexandre K. (2018). "The Paris Agreement and climate change negotiations: Small Islands, big players." *Regional Environmental Change*, 18(8), s. 1–7.

Pouliot, Vincent - Mérand, Frédéric (2013). Bourdieu's concepts. I Adler-Nissen, Rebecca. [edt]. (2013). *Bourdieu in International Relations : Rethinking Key Concepts in IR*. Abingdon: Routledge.

Schwebel, Michael, B. (2018). "Gathering at the AOSIS: perceived cooperation among Pacific Small Island States". *International Environmental Agreements: Politics, Law & Economics*, 18(2), s. 215–228

Shibuya, Eric (1996). "'Roaring mice against the tide': The South Pacific Islands and agenda-building on global warming". *Pacific Affairs*, 69(4), s. 541-555.

Williams, Michael C. (2007). *Culture and Security: symbolic power and the politics of international security*. London; New York: Routledge.

United Nations (1992). *United Nations Framework Convention on Climate Change*. New York: United Nations.

United Nations Framework Convention on Climate Change (UNFCCC) (2007). *The Bali Action Plan*. Bali: United Nations

United Nations Framework Convention on Climate Change (UNFCCC) (2009). *Copenhagen Accord*. Copenhagen: United Nations

United Nations Framework Convention on Climate Change (UNFCCC) (2015a). *Paris Agreement on Climate Change*. Paris: United Nations.

United Nations Framework Convention on Climate Change (UNFCCC) (2015b). *Report on the structured expert dialogue on the 2013-2014 Review*. Bonn: United Nations

Williams, Michael, C. (2013). *Culture*. I Adler-Nissen, Rebecca. [edt]. (2013). Bourdieu in International Relations : Rethinking Key Concepts in IR. Abingdon: Routledge.

Winther-Jørgensen, Marianne – Phillips, Louise (2000). *Diskursanalys som teori och metod*. Lund: Studentlitteratur.